

BLOCK DE NOTAS

Galego con música

Por XOSÉ FERNÁNDEZ FERREIRO

O concello de Redondela vense distinguindo desde hai uns anos pola defensa e promoción que está a facer da cultura galega en tódolos terreos. Principal atención é a que lle presta ó idioma. Foi o creador do premio Blanco Amor de novela. Outra das súas preocupacións é a recuperación dos topónimos. Asimesmo edita uns folletos de temas didácticos, moi diversos, de evidente interese para o coñecemento da nosa terra. Famoso foi, a finais do pasado ano, o bando que publicou dando normas—serias-humorísticas-lúdicas— sobre a manzanza caseira dos porcos. Hai moitas outras cousas que se podían anotar no curriculum galeguista e galeguizador do seu alcalde, Xaime Rei, o incansable Xosé González Martínez, e os demais membros do seu equipo.

Agora pide a incorporación das cancións galegas—da música galega— nos repertorios de bandas e orquestras que actúen nas romerías. Con tal fin, o axuntamento redondelán, a través do Departamento de Cultura, dirixiuse a tódalas comisións de festas das parroquias do concello dando normas (mais ben consellos) sobre a celebración das mesmas, xa que «as festas son e seguirán a ser lugar de encontro para rendir culto ó patrón ou á patrona e unhas datas para lle dar folganza ó corpo», como sinala o escrito:

Pero esas festas galegas, que son coma un multicolor rosario de estrelas e foguetes que apousa en tódolos pobos, son moito mais que iso. Así nolo di o escrito que asina o alcalde: «As festas constitúen un elemento esencial da nosa cultura. As tradicións mantéñense así vivas, anque sen negar a inevitable presenza e influencia de culturas alleas que van incidindo, nos mais dos casos negativamente, no noso xeito peculiar de sermos. A música, as tradicións, a gastronomía, etcétera, sofren estes embates e xa non son o que eran noutrora. Recuperar estas tradicións e recrear o pasado non presente coas tradicións positivas de hoxe non ten porque ofrecer dificultades».

Mais o concello non quere impoñer, naturalmente, ningún tipo de programas, xa que estes terán que estar de acordo coas posibilidades económicas e tamén coa imaxinación dos «maiordo-

mos» de cada pobo. O que se pretende é dar ideas a quen non as teña, tratando de recuperar e promocionar a lingua galega en tódolos actos sociais da vida deses mesmos pobos. Por exemplo, sobre os oficios relixiosos—que se farán en colaboración cos cregos—, sinalase que, polo menos nos días da festa, debe ser utilizado o galego na liturxia. No referente ós carteis anunciadores, estes tamén deben ser impresos en lingua galega. Para a súa redacción, caso de dúbida, o Departamento de Cultura do axuntamento ofrece o seu desinteresado asesoramento, como xa ten feito en varias ocasións, cando tal lle foi solicitado.

Con todo, a esixencia mais curiosa é a que se refire á contratación das orquestras e conjuntos musicais que han de animar romerías e folións. Neste terreo é moito o que se pode facer pola cultura galega. Pídesse, xa que logo, que nos contratos conste unha cláusula mediante a cal se lle esixa ó animador ou vocalista das orquestras ou dos conjuntos a utilización da lingua galega, comprometéndose os grupos contratados a utilizala nun 40 por cento nos seus programas, para conseguir así que o «idioma galego acadase maiores cotas de presenza na nosa sociedade. Con esta medida contribuímos a fomentar as adaptacións de cancións modernas á lingua galega», indican. Poñen como exemplo da viabilidade do invento ós portugueses que adaptan sen dificultades á súa lingua moitas cancións españolas. Teñen ademais experiencia propia neste terreo, xa que en 1981 convocaron un certamen de orquestras que interpretaron en galego, sen maiores apuros, todo tipo de cancións modernas.

Redondela é un exemplo que debían seguir os demais concellos de Galicia, a maioría deles sometidos, no que á administración local se refire—por unhas ou outras razóns— á lingua do imperio que xa hai moito que non é. Ademais, Franco morreu. Claro que moitos aínda non se enteraron. Cómpre, pois, que tomen nota ós desmemoriados e os despistados. Hai mores por aí adiante dificultándolle o paso ós demais. Ós que camiñando queren facer camiño.